

Loučení s Milanem

Měl bych Simečkovi sdělit, že se narodil můj první vnuk jménem Jiri, ale právě když spatřil světlo světa, Milan z něho odcházel. Takové nevysvětlitelné a neodvratné fatum.

Projdeme v Bratislavě Pražskou třídou ven z města na jeho okraj a před domem čis. 35 je pusto prázdno. Bezpečnost, která tu dřív hlídala, jede teď před našim autobusem s rozsvíceným majákem a spuštěnou slánou. Vede nás k Lamači, abychom se v krematoriu rozloučili při rituálu bohudk čistě pozemském.

Jen jednou letos na jaře jsem měl pocit jistoty, když mě výtah vezl do pátého patra k Simečkům, že nebudu perlustrován a vrácen. Při předchozích návštěvách jsem nikdy nevěděl, kde a jak skončím. Zejména ne tehdy,

kdy jsme s Vládou Mlynářem vezli na Pražskou maketu samizdatových Lidovek, ani předtím s Evou Kantůrkovou, kdy Milan prožíval těžký čas veřejného ostouzení.

Naše setkání bývala nenadálá. Skoro jsme do sebe vrazili v Celné ulici, on už špatně vidoucí a já zas zářputile zamyšlený, právě v den, kdy do výkladních skříní obchodů prodavači aranžovali podobizny Brežněva v černém orámování. Seděli jsme pak ve vlnárně U Pavouka a při černé kávě rozebírali, co pro nás může znamenat smrt Okupanta.

Toho roku na jaře jsme se s Milanem viděli vůbec poprvé, když nás 27. května propouštěli z vazby, která trvala bezmála třináct měsíců. Seznámili jsme se při podpisu o převzetí osobních věcí v ruzyňském podzemí

a šli pak spolu na autobus za roh věznice a jeli potom dál metrem na Wilsonák, aby chytil bratislavskou Strelu. Tenkrát jsem ještě nevěděl, jestli je Slovák roduvěrný či jen naturalizovaný. Příliš na tom nezáleželo. Znaře jeho Obnovení pořádku, veřejně jsem obdivoval jeho jasnozřivé myšlení a potažt mu záviděl stylistickou čistotu.

K úgroči našeho propuštění jsme se všichni z naší tehdy zářvené party scházivali u Milana v Cyrilově uprostřed Vysočiny, abychom vždy pokračovali v nejdokončených debatách. Občas psával i do samizdatových Lidových novin své úvahy o vývoji k lepšímu. Byl optimista a jen jednou se asi příliš nestřežil, když do dvanáctého, už legálního čís. 12 prosinci napsal: „Zažil jsem ve třech týdnech národního pozdvížení nejedno příjemné překvapení. To nejpříjemnější spočívalo v tom, že v celé té éře mítinků a vzrušených debat se

neobjevil na Slovensku ani nejmenší náznak, byť i jen embryonálního separatismu. Národní třída v Praze se jakoby emocionální transformací přestěhovala mezi Hvězdoslavovo náměstí a Michalskou bránu. A tak já, který už vlastně nevím, co jsem, zda Čech či Slovák, musím říci, že jsem za 35 let života v Bratislavě nic tak neskoslovenského nezažil.“

Ale to přece není omyl Milana Simečky, ten vězi kdesi mimo jeho úsilí. Neexistoval však mimo jeho vědomí, a proto se tím tak velice trápil.

Byli jsme v Lamači u jakési rakve skoro všichni, jen on tam chyběl, marně jsem se rozhlížel. Pak jsem si uvědomil, že tam být nemůže.

Sedí zřejmě pořád v pátém patře na Pražské 35 a vzdálenomulo světu má konečně klid. Ač bych neměl, opět mi potažt skoro závidím.

JIRI RUMÍ.